

АКТИВНА ЛЕГИТИМАЦИЈА У ПОСТУПКУ ЗА ЗАШТИТУ ПРАВА НА СУЂЕЊЕ У РАЗУМНОМ РОКУ

Захтев за заштиту права на суђење у разумном року може поднети само странка у судском поступку, која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року, а не њен пуномоћник у своје име.

Из образложења:

"Решењем Вишег суда, одбачен је као недозвољен захтев за заштиту права на суђење у разумном року пуномоћника странке као предлагача у извршном предмету Основног суда.

Према стању у списима, извршни поверилац, чији је пуномоћник адвокат, овде предлагач, поднео је Општинском суду предлог за дозволу извршења против извршног дужника. Предлог за извршење је поднет на основу правноснажне и извршне пресуде Општинског суда, пописом, пленидбом и продајом покретних ствари, ради наплате трошкова парничног поступка. Поводом наведеног предлога је формиран предмет, а Општински суд је донео решење о извршењу и овим решењем одредио предложено извршење. Након тога је Основни суд донео решење, којим се огласио месно ненадлежним за поступање у овој правој ствари, па је списе доставио Основном суду.

Одредбом члана 8а став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“116/2008... 101/2013), прописано је да странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року, може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року.

Захтев за заштиту права на суђење у разумном року може поднети само странка у судском поступку, која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року. Дакле, само оно лице о чијим се правима и обавезама у судском поступку одлучује, има активну легитимацију за подношење захтева за заштиту права на суђење у разумном року. У поступку који се води пред Основним судом, подносилац захтева за заштиту на право на суђење у разумном року није странка, већ њен пуномоћник, па нема активну легитимацију за подношење захтева за заштиту права на суђење у разумном року у том поступку и не може остваривити заштиту права на суђење у разумном року у судском поступку у коме се не одлучује о његовим правима и обавезама. Истовремено, условно означавање, у напомени захтева, извршни поверилац као странке ако суд „сматра да изрека решења треба да гласи на извршног повериоца“ није дозвољено, супротно је законској обавези из члана 98. став 3. ЗПП у вези члана 30. став 2. ЗВП, доводи у сумњу личност предлагача и захтев чини неразумљивим. Стога је и по оцени Врховног касационог суда правилно одлучено одбацивањем захтева и жалба предлагача против побијаног решења Вишег суда није основана".

(Сентенца из решења Врховног касационог суда Рж г 505/2014 од 5.2.2015. године утврђена на седници Одељења за заштиту права на суђење у разумном року 19.03.2015. године)